

Bản Tin Vào Hạ 2005

*“Xuân có trăm hoa, Thu có trắng
Hạ về gió mát, tuyết Đông giăng
Vị lòng thanh thản không lo lắng
Ấy buổi êm đêm chốn thế gian”*

Cuộc đời qua bốn mùa xoay vần trong cõi thế, đã được “Tâm tịnh” của vị Thiền sư nổi tiếng, diễn đạt qua bốn câu thơ trên; và cũng là những gì PNC đang cố gắng “nhòm” qua ống kính của mình.

Dưới mái nhà PNC, những giông bão, cuồng phong thịnh nộ... được “nhòm” với lòng không dao động, nao núng; tâm hồn thuần túy của say mê nghệ thuật, vẫn hồn nhiên, yêu cuộc đời và yêu con người.

Khi một họa sĩ mang tâm hồn thi sĩ: Tranh vẽ của người phảng phát thơ.

Khi một nhà thơ ẩn náu mắt nhìn họa sĩ: Thơ của người đậm nét như họa phẩm.

Và... những Phó nhòm PNC ít nhiều trong tâm tưởng, một chút thơ, vài nét họa, cho nên hình ảnh và văn thơ ẩn hiện: Tình yêu nghệ thuật chân thành

Hạ về, những cơn gió ngày oi ả vẫn nhẹ mát, thanh thoát hương xuân, Bản Tin Mùa hạ 2005, là những cơn gió thoảng ấy, hy vọng quý bạn đọc “giải nong” trong tháng hè nóng bức này.

Từng bài viết, mỗi hình ảnh, trong bản tin là tất cả cố gắng “góp nhặt cát đá” của PNC với mong mỏi, như cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn có viết:

“Ngày sau sỏi đá vẫn cần có nhau...”

www.phonhomclub.com

Phó Nhòm Club

Tiếng Quốc Gọi hè

An Miên

“Tháng Tư đầu mùa Hạ”

Mùa Hạ năm nay, kể ra đã tròn ba mươi năm của biến cố 30 tháng 4 năm 1975.

Ngày, tháng, năm... tuần tự trôi qua; những cuốn hút trong cuộc sống thường nhật hôm nay, như ngừng lại, để thẩm thía:

*“Nhớ nước đau lòng con quốc quốc”
Thương nhà mỗi miệng cái gia gia.”*
(Qua Đèo Ngang của Bà Huyện Thanh Quan)

“Quốc” là tên của một loại chim, tên thật là Cước. Do cách tá âm “cước cước” mà thành “quốc quốc”.

Chim Cước này có tên gọi là Đỗ Vũ hay Tử Quy. Giống chim này mỏ hơi cong, miệng to đuôi dài, lưng màu tro, bụng sắc trắng, có một đường đen thẳng ngang. Chim Cước thường ẩn trong bụi rậm, dưới ao sâu hay hồ rộng. Cuối mùa Xuân sang hè thì bắt đầu kêu.

Giọng chim kêu nghe rất thê thảm, não lòng; khiến khách lữ hành chạnh lòng nhớ nhà, nhớ quê hương.

Chim Cước không tự làm tổ lấy mà đẻ trứng vào ổ chim Oanh. Chim Oanh ấp dùm, và nuôi cho đến lớn.

Chim Cước được nhắc nhở rất nhiều trong văn chương và những truyền thuyết, về tên gọi của mình.

Có chuyện kể rằng, vua nước Thục (Trung Hoa) là Đỗ Vũ, thông dâm với vợ một bề tôi là Biết Linh. Biết Linh dấy loạn, vua Thục thất bại, mất ngôi, chạy trốn vào rừng. Có sách lại viết: Biết Linh bày kế cho vợ tư tình với vua Thục, dụ vua Thục nhường ngôi cho Biết Linh, bỏ nước đi để sống cho trọn tình chung. Vua Thục là Đỗ Vũ nghe theo, trao nước cho Biết Linh, nhưng sau đó vợ Biết Linh bỏ Thục Đế, trở lại sống cùng chồng.

Buồn khổ, nhớ nước. Sau khi mất, Thục đế hóa thành chim Đỗ Quyên hay Đỗ Vũ, ngày đêm kêu mãi không thôi.

Trong “Đoạn Trường Tân Thanh” của đại thi hào Nguyễn Du, đoạn tả Kiều gảy đàn cho Kim Trọng nghe lúc tái hợp, có câu:

*“Khúc đau êm ái xuân tình
Ấy hồn Thục đế hay mình Đỗ Quyên”*

Còn chuyện bên nước Việt Nam mình, có nơi chép: Thục đế An Dương Vương, vì cô con gái Mỵ-Châu bị chồng là Trọng Thủy lừa, lấy thần đổi móng. Ngài thua trận, mất nước, chém đầu con gái yêu và nhảy xuống biển tự tử. Uất ức, hận mất giang sơn, nên hóa thành chim Cước, ngày đêm kêu thảm thiết. (Nhưng thuyết này xem ra khó thật, vì tiếng “Đỗ Quyên” hay “Đỗ Vũ” nguồn gốc bên Trung Hoa).

Tiếng chim Cước kêu giữa trưa hè vắng lặng, chói chang hay những đêm hạ nồng oi bức tĩnh mịch... tiếng kêu bi thảm, não ruột, ai oán từ dưới đầm, bụi cây rậm rạp vang vọng lên, làm quay quắt lòng người lữ khách, tha hương. Nó gợi nhớ thời oanh liệt xa xưa; nó thôi thúc, làm bừng dậy tinh thần yêu nước tiềm tàng trong tâm trí người dân thời nước mất nhà tan.

Trần Danh-An, một di thần nhà Lê (1428 – 1788), nghe tiếng Cước kêu cảm xúc, nhớ lại triều đại hưng thịnh, công nghiệp dựng nước của Thái Tổ Lê Lợi (Mười năm khởi nghĩa chống giặc Minh bên Tàu & giành tự do về cho dân tộc), tài đức của Thái Tông (Vua thứ hai đời nhà Hậu Lê, nối ngôi Lê Thái Tổ)

... Hôm nay, Lê Chiêu Thống hèn nhát, họ Trịnh chuyên quyền, lòng ái quốc thiết tha sống động trong hồn, nhưng bất lực trước thời cuộc nên đành gói ghém tâm sự di thần của ông:

*“Giá-Cô tại giang Nam
Đỗ-Quyên tại giang Bắc
Giá cô mình gia gia
Đỗ-Quyên mình quốc quốc
Vi cầm do hữu quốc gia thanh
Cô thần đối thử tình vô cực”*

Nghĩa:

*"Chim Giá Cô ở bờ sông Nam
Chim Đổ-Quyên ở bờ sông Bắc
Giá Cô kêu gia gia
Đổ Quyên kêu quốc quốc
Chim nhỏ còn kêu tiếng nước nhà
Cô Thần đối cảnh tình man mác"*

Tiếng Cước kêu càng bi thương, não ruột khi đứng trước thành Cổ Loa, xưa kia cung miếu Thực Vương; nhà thơ Chu Mạnh trinh bất giác thở dài, niệm lòng hoài cổ. Cung miếu xưa kia tráng lệ huy hoàng bấy nhiêu, thì ngày nay điêu tàn quạnh quẽ bấy nhiêu. Giữa trời đất vắng lạnh này, dưới ánh trăng mờ nhạt, tiếng Cước khắc khoải canh vọng buồn bã.

*... "Cung miếu triều xưa đây vắng ngắt
Trăng mờ khắc khoải Cước kêu thâu"*

Nguyễn văn:

*"Tịch tịch tiền triều cung ngoại miếu
Đổ-Quyên đề đoạn nguyệt âm âm"*

Tiếng Cước cụ quan Án Chu Mạnh Trinh tuy có não ruột thật nhưng chưa sâu xa thấm thía và bi đát bằng tiếng Cước của cụ Tam nguyên Yên-Đỗ Nguyễn Khuyến.

Tiếng Cước cụ Nguyễn là tất cả tiếng nói của lòng người dân tha thiết yêu nước bị mất nước.

Tiếng Cước Cụ Nguyễn nói lên mối đau buồn uất hận, bó tay trước cảnh đen tối của thời cuộc.

Tiếng Cước cụ Nguyễn là tiếng nói của lương tri thôi thúc cụ xông vào cuộc chiến đấu chung với dân tộc:

*"Khắc khoải sầu đưa giọng lửng lơ
Ấy hồn Thực đế thác bao giờ
Năm canh máu chảy đêm hè vắng
Sáu khắc hồn tan bóng nguyệt mờ
Có phải tiếc xuân mà đứng gọi?
Hay là nhớ nước vẫn nằm mơ?
Ban đêm rờn rã kêu ai đó?
Giục khách giang hồ dạ ngẩn ngơ"*

Mượn tiếng Cước kêu để diễn tả tâm sự của một người dân vong quốc vẫn là thông lệ trong văn chương ViệtNam. (**)

Ba mươi năm trôi qua, tiếng Cước vẫn vang vọng trong tâm tư của những tâm hồn Việt nơi đây.

Tiếng Cước âm vang từ tiềm thức vọng về.
Buồn lưu vong?
Sầu xa xứ?
Đau nhớ nhà?

Tiếng Cước hòa nhập thành tiếng lòng, ray rứt, tiếc thương về những ngày xưa thân yêu ấy...

*"Vẳng nghe tiếng Cước gọi Hè
Chạnh lòng lệ ứa tim se thắt sầu
Lững lơ mây trắng ngang đầu
Như vành tang mãi một mầu đắng cay"*

Ba mươi năm về trước tôi mất một người anh. Sau ba mươi năm nhìn lại... những mất mát kế tiếp, liên tiếp... cuối cùng chỉ còn lại trong tâm tưởng:

Tiếng Cước gọi Hè.

An Miên 04-05

** Sưu tầm & trích trong "Điện Hay Tích Lạc"
Tác Giả "Nguyễn Tử Quang"

Chuyện Vui PNC - Đan Thụy

Có một lần Thụy ghé qua nhà Moonie chơi, đang ngồi "thanh toán nợ nần" với Moonie tới khuya (chưa phân định ai nợ ai nữa!!) Bỗng đứng Ba Moonie từ phòng trong bước ra, mặt có vẻ nghiêm nghiêm:

- Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không hử???

Thụy hoảng hồn bật đứng dậy và lí nhí:

- Dạ... ddd... ạ ạ ... a ... cháu biết. Chào bác ạ!!

Rồi lủi một phát ra về ngay. Moonie sau đó tỏ vẻ không vui, nên cần nhằn với bác:

- Ba sao kỳ ghê!! Có gì thì cứ hỏi đàng hoàng.... Sao lại ...

- Kỳ kỳ cái gì!! Tao chỉ hỏi nó mấy giờ để tao chỉnh lại cái đồng hồ bị hết pin của tao!! Thế mà nó không trả lời... lại bỏ đi một nước... hmm!! Bạn với bè...

- Ooppsss...!!!

TRÁI TIM KẼ LẠ

Trần Vũ Bách

Từ ngày anh tập tễnh bước vào trò chơi Nhiếp Ảnh Nghệ Thuật cũng là ngày ta quen nhau. Kể từ đó, mặc nhiên em là của anh, của riêng anh và hoàn toàn thuộc về anh. Nhiều lần bên em, có lúc ta cũng bắt gặp thiên hạ sánh đôi như mình, “nàng” của thiên hạ mặc dầu đẹp hơn em, nhưng anh không màng để ý, anh chỉ biết có em mà thôi. Anh nâng niu, cưng em còn hơn cưng trứng, còn nhớ không, em rất thường áp lưng vào ngực anh? Cũng đã hơn một lần anh đưa em đi qua những miền đất lạ. Còn em, em đã cho anh luồng sinh khí mới, cho anh cái nhìn rất mới về các góc cạnh cuộc đời, anh thường bảo đời thực sự đẹp hơn từ ngày biết em. Vì thế, những khi bên em, anh vẫn thường ngheo ngoao... “may mà có em, đời còn dễ thương...”

Những tưởng đôi ta sẽ mãi mãi là bạn đồng hành, cùng nhìn về một hướng. Nhưng, đến một ngày.... kể từ khi có kẻ thứ ba xen vào, “kẻ lạ” hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn... thì tình cảm của anh dành cho em đã không còn đậm đà như trước nữa, đúng như người ta thường nói “có mới nới cũ” quả thật không sai. Song, vẫn không một lời oán trách, em an phận lẻ loi, im lìm nằm yên... trong góc tủ.

Em: Canon D60

Thưa bạn, nếu chiếc máy ảnh cũ của tôi có cảm xúc và nói được thì rất có thể những lời nói trên là “Lời Máy Ảnh”. “Kẻ lạ” cũng chẳng xa lạ, chính là cái 20D mà sau một thời gian dành dụm tôi có đủ tiền tậu được. Giờ mời bạn hãy cùng tôi nhìn vào “trái tim kẻ lạ” tức cái Image Sensor của a digital Camera. Image Sensor là tập hợp các Pixels. Vậy, pixel là gì ?

Pixel là phần tử đơn vị của Image Sensor, bộ phận thu ảnh trong chiếc máy digital camera của bạn. Image sensor là tập hợp hàng triệu pixels, xếp theo hình ngang dọc với khoảng cách đều nhau, ví như một sàn nhà hình chữ nhật được lát gạch bông, mà sàn nhà là image sensor và mỗi viên gạch là 1 pixel. Trên image sensor, lẫn trong các pixel cũng có những bộ phận điện tử li ti khác mang nhiệm vụ điều khiển, nhận chuyển các dữ kiện về ảnh sau

khi chụp, lưu trữ vào memory card. Pixel chẳng qua là bộ phận điện tử có chức năng như một photo diode, có tính cảm nhạy với ánh sáng. Khi ánh sáng chiếu vào nó, nó mang tính dẫn điện, trong bóng tối nó là vật cách điện. Ánh sáng chiếu lên nó càng mạnh, nó dẫn điện càng nhiều. Ngay sau khi ta bấm máy để chụp, bức màn chụp (shutter curtain) mở ra, ánh sáng bên ngoài lọt vào image sensor mang theo hình ảnh thu nhỏ của cảnh vật mà ống kính “nhìn” thấy, thì cũng là lúc các pixel bắt đầu làm việc. Hình ảnh thu nhỏ này áp vào image sensor. Pixel nào nằm ở vùng tối thì dẫn điện nhẹ, ngược lại, pixel nào rơi vào vùng sáng thì dẫn điện mạnh. Đặt bên cạnh mỗi pixel là 1 Tụ Điện (Capacitor), dòng điện bán dẫn do ánh sáng chiếu lên pixel “sạc” (charge up) cái Tụ Điện của nó. Ánh sáng càng mạnh, dòng điện càng mạnh, càng lâu thì Hiệu Điện Thế (Voltage) của Tụ Điện càng cao giống như người ta thí nghiệm đổ nước vào lu của mình, anh nào mức càng mạnh thì lu càng nhiều nước, “đèn nhà nào nhà nấy rạng” không ai “cướp nước” của ai. Nói cách khác, hiệu điện thế của tụ điện đồng biến với cường độ và thời gian của ánh sáng chiếu lên pixel. Khi màn chụp (shutter curtain) đóng lại, image sensor lại rơi vào bóng tối, các pixels trở về trạng thái nghỉ. Lúc này voltage của mỗi tụ điện, tương trưng cho độ sáng của từng điểm trong ảnh, tuần tự được chuyển về “Bộ Trung Ương” (A/D device) theo thứ tự. Vị trí của mỗi pixel và hiệu điện thế (voltage) tương ứng của nó đều lần lượt được bộ trung ương ghi nhận. Tại đây, hiệu điện thế/vị trí của mỗi tụ điện được chuyển dịch thành dữ kiện về độ sáng của điểm tương ứng trên ảnh bằng một thứ mật mã riêng (mapping) trước khi lưu trữ vào memory card. Đồng thời capacitor cũng xả điện (discharge) trở lại trạng thái lúc ban đầu như khi chưa chụp. Cuối cùng, từ các dữ kiện này mà ảnh được dựng lại (re-constructed) trên màn hình monitor của máy. Khi ảnh khác được chụp thì chu kỳ này lại tái diễn.

Qua sự diễn tả như trên, mỗi pixel mang dữ kiện về “độ sáng” của 1 điểm trong ảnh, hoàn toàn KHÔNG có dữ kiện về màu sắc. Thực vậy, tất cả các pixel đều “color blind”, chỉ ghi nhận độ sáng chứ không “nhìn” thấy màu. Để ghi nhận được chi tiết về màu sắc, những cái kính lọc màu

li ti được đặt ngay bên trên các pixels. Có 3 loại kính lọc: Red, Blue and Green. Trên mỗi pixel là 1 kính lọc, chỉ 1 mà thôi. Kính lọc được xếp xen kẽ trên các pixel như sau:

RGBGRGBGRGBGRGBG
 GBGRGBGRGBGRGBGR
 BGRGBGRGBGRGBGRG
 RGBGRGBGRGBGRGBG

Tính chất của kính lọc là kính màu nào chỉ cho ánh sáng màu đó đi xuyên qua, những màu khác bị chặn lại. Ví dụ, R chỉ cho ánh sáng đỏ đi qua và chặn lại các màu khác. Vì pixel kém nhạy với màu Green nhất nên số kính G được gắn gấp đôi. Tại sao lại chỉ có 3 màu trong cái thế giới muôn màu này? Thừa vâng, chỉ vồn vẹn có 3 màu chính (primary colors) R,B và G. Vì vậy color printer chỉ cần có 3 lọ mực là đủ, lọ mực thứ tư là màu đen chỉ để đỡ tốn mực pha màu đen bằng mực của 3 lọ kia mà thôi. Với liều lượng pha chế bằng nhau, 3 màu chính để ra 3 màu phụ là Cyan (lam), Yellow (vàng) và Magenta (tím).

G+B=Cyan
 R+G=Yellow
 R+B=Magenta

Với liều lượng pha chế khác nhau để ra thế giới muôn màu. Thế giới thực ra có vô số màu nhưng mắt người chỉ có khả năng nhận ra 16 triệu màu khác nhau, và đó là lý do tại sao 24-bit color depth được gọi là "True Color" (2 lũy thừa 24 là 16,777,216). Dĩ nhiên đó cũng phải là cặp mắt "cú vọ" như mắt chị "cố vấn" của chúng ta mới nhận ra được 16 triệu màu khác nhau, chứ mắt thường cũng khó biết được. Bằng chứng là có lần Thụy và Moonie cùng chị cố vấn đi uống cà phê, tiệm bưng ra 3 ly cà phê đen ngòm, đặc quánh và một ly sữa. Thụy yêu cầu chị cố vấn quay đi chỗ khác, rồi nhỏ 1 giọt sữa vào ly của Moonie, quấy đều 3 ly để đánh lạc hướng, yêu cầu chị cố vấn quay lại và hỏi:

- Có gì khác biệt ?

Liếc sơ một cái, chị đồng dục trả lời:

- Ba điều. Một là ly của Moonie có vẻ trắng hơn, hai là ly sữa có vẻ vơi đi mất ...1 giọt và ba là ly chị vơi đi mất ... 1 ngụm, đĩa nào vừa uống khai cho mau, không là chíít.

Vì nhiều pixel chi chít gần nhau nên khi ảnh thu nhỏ qua ống kính áp vào image sensor, cho dù là một chi tiết nhỏ, cũng áp lên một chùm pixels chứ không riêng 1 pixel được. Nói cách khác,

không bao giờ xảy ra chuyện cái pixel này Red mà cái pixel ngay bên cạnh nó Green được, nếu không có Blue thì cả hai phải là màu Yellow (R+G=Y). Một quá trình gọi là Interpolation của bộ trung ương để "đoán" ra cái màu thực sự đã chiếu lên

đó. Ví dụ, "I'm Red the ones next to me is Green and Blue. We must be White" hoặc " I'm Red the one next to me is green, and there's no Blue. We must be Yellow". Rồi tùy theo liều lượng của từng màu nhiều hay ít, dựa vào số voltage của tụ điện, chi tiết màu sắc được hình thành trong ảnh. Máy ảnh thông thường có 24-bit color depth, 8-bit cho mỗi màu, máy professional cameras có 36-bit color depth, 12-bit cho mỗi màu. 8-bit cho màu Vàng phân tích (decode) được 256 màu vàng khác nhau (2 lũy thừa 8 là 256) từ vàng nhạt đến vàng đậm, mà trong số đó có cả vàng khè, vàng ối, vàng ươm, vàng Thu, vàng nghệ, vàng vàng, v.v...

*"Vàng son em đã cùng anh
 Giờ thì tình nghĩa mong manh...
 cuối trời
 Anh vui duyên mới không rời
 Hai mươi tươi mãi, hết... thời
 sáu mươi"*

(Canon D20 >> Canon D60)

Mùa Xuân Đã Qua

Lê Phương Khanh

“Trên trời có đám mây xanh,
Ở giữa mây trắng, chung quanh mây vàng.” *
Em cười trong nắng Xuân sang,
Hồn Anh nghe bổng bàng hoàng ngẩn ngơ.
Anh thương dáng dấp học trò,
Hoa cài mái tóc hững hờ làm duyên...
Nữ-Sinh áo trắng ngoan hiền,
Mười lăm tuổi mộng, hương duyên mặn nồng.
Áo bay trên gót chân hồng,
Anh theo từng bước trong lòng ngẩn ngơ.
Bao năm Anh vẫn mong chờ,
Bao năm Anh vẫn hằng mơ tương phùng.
Em đi mắt biếc mi cong,
Nón nghiêng nghiêng mắt, má hồng hồng xinh.
“-Anh thề, Anh sẽ chung tình,
Suốt đời Anh chỉ yêu mình Em thôi...”
Em cười cho đỏ làn môi,
Cho Anh bồi hồi thương nhớ mệnh mông.
Bao giờ nên vợ nên chồng,
Đốt bánh pháo hồng báo khắp gần xa.
Anh tìm trăm vạn loài hoa,
Ngàn con bướm trắng làm quà cho Em.
Mắt Em lóng lánh huyền đen,
Từng ngôi Sao nhỏ kết đèn giăng hoa....
Bây giờ.... xuân đã lìa xa...
Em còn nhớ chuyện đôi ta thuở nào.
Bây giờ mộng ước bay cao,
Để Anh ghen ngào thương nhớ vu vơ.....

* Ca dao

Trường Làng Tôi

Kiều Nga

“... Trường làng tôi, không giây phút tôi quên.
Nơi sống bao kỷ niệm ngày xanh...”

Âm hưởng của bài hát trong buổi họp mặt toàn trường ngày nào còn vang vọng mãi trong tôi... Từ những ngày xa xưa ấy, khi tôi còn là 1 cô bé “mắt sáng môi tươi” ngày ngày cặp sách đến trường. Khi những giấc mộng đầu đời chỉ là những đám mây xanh nhẹ nhàng, lãng đãng, trong cuộc sống bình dị của tuổi học trò. Từ ngày đó tôi đã biết yêu vô cùng ngôi trường bé nhỏ của tôi. Ngày hôm nay, khi những kỷ niệm ngày xưa trở về, không ai trong chúng tôi có thể quên được cái bóng dáng của ngôi trường cũ, với dáng phượng vĩ lung linh trên mặt hồ trong những trưa nắng đỏ. Ngày xưa ấy, để gì ai quên được, cả 1 đời, chỉ có được 1 thời....

Ngày đó, lần đầu tiên bước chân vào ngôi trường trung học, lòng tôi không khỏi ngỡ ngàng, băn khoăn, lo lắng... Cái gì cũng to lớn quá so với cô học trò tiểu học bé con. Những khuôn mặt chung quanh sao mà xa lạ, cái lớp học sao mà mông mênh.... Thế mà rồi bỗng chốc tất cả đều chuyển mình... (hay bởi vì thời gian qua nhanh quá?) Một ngày như mọi ngày, tôi đạp xe đến trường, tung tăng, hớn hờ, với niềm vui của bầy chim sáo nhảy nhót tìm bầy. Tôi lặn lội trong biển cả mộng mơ thời mới lớn. Cùng bạn bè, tôi cười vui trong hạnh phúc đơn sơ, trong trắng. Nào là những chia sẻ ngọt bùi với những món ăn vặt vãnh thời con gái, nào là gian khổ của những đêm thức khuya gạo bài thi, và rồi, những trăn trở, băng khoăn với nhau, về 1 ánh mắt nhìn theo nào đó... Sao tôi yêu đến thế tuổi học trò “mắt sáng môi tươi”. Tôi đã được đọc rất nhiều bài thơ hay, được nghe thầy cô giảng rất nhiều những vần thơ đẹp, nhưng không hiểu sao tôi chỉ nhớ nhất 1 bài thơ rất giản dị về sự mất mát tình cảm của 1 cô bé học trò:

....

*Mai anh đi rồi bé có buồn không?
Mai anh đi nhớ bé vô cùng,
Nhớ dáng học trò em đến lớp,
Nhớ môi hồng tóc xòa ngang lưng.*

*Mai anh đi rồi bé buồn hay vui?
Xác lá nào rơi xuống ngậm ngùi,
Thành phố sáng mai thành kỷ niệm,
Anh đi rồi chắc nhớ không nguôi..*

.....

Không hiểu rằng vì những mộng mơ thời mới lớn mà tôi cảm động với tâm tình của người trong thơ, hay vì, có hơi hướm của tà áo dài nữ sinh, và mái tóc dài mà tôi vẫn mang theo... mà tôi bị bài thơ ấy mê hoặc? Không hiểu vì sao, chỉ biết rằng, cho đến tận bây giờ, lòng tôi vẫn xôn xao với tâm tình của bài thơ ấy. Mà không chỉ riêng bài thơ đó, những nhắc nhớ nào về trường cũ, những hình ảnh nào về dáng vóc của tà áo dài trắng... cũng làm tôi cảm động.

....

*Thành phố sáng mai thành kỷ niệm,
Tôi đi rồi vẫn nhớ không nguôi....*

....

Đó là vần thơ của riêng tôi, của lòng tôi, về 1 nơi chốn tôi đã rời xa. Một hình ảnh tôi không bao giờ còn tìm lại được. Tôi đã bỏ lại sau lưng những tháng ngày đẹp nhất. Dù rằng thời gian đã bôi xóa dần những niềm đau, nỗi nhớ, của ngày mới đặt chân đến vùng đất xa lạ quê người, tôi biết rằng mình sẽ chẳng còn có thêm 1 lần để đổi thay, để dần quen... như những ngày tuổi nhỏ xa xưa. Khi tuổi đời ngày càng chồng chất, ký ức dường như chỉ đi lùi dần vào những hình bóng đã qua đi...

Dư âm niềm vui của ngày hội ngộ cùng thầy cô, bạn bè cũ, vẫn còn đây... Thời gian đã ấn dấu trên từng khuôn mặt cũ, tuổi trẻ đã qua đi... Nhưng tình yêu thương trong nhau vẫn còn đó, vẫn ấm áp trong những siết tay thân tình, vẫn còn trong ánh mắt nhìn nhau hình dáng ngôi trường cũ xinh xinh với cảnh phượng vĩ...

Bạn hỏi, hành trình ta vẫn đi, và sẽ phải đi cho đến tận cuối đời. Chỉ cần rằng ta vẫn giữ, cho ta, trong nhau, một thời để yêu, một đời để nhớ.

Mùa Hè Cuối Cùng

Hoàn Nguyễn

C hẳng hiểu sao, kỷ niệm thời học trò cứ trôi đi tuần tuốt trong trí nhớ của tôi, nhưng duy chỉ chuyện một mùa hè cách đây trên 20 năm là vẫn còn sót trong tôi, như thể chiếc lá thật mỏng bính, chưa chịu rơi dưới mắt cô gái chờ chết trong câu chuyện “Chiếc Lá Cuối Cùng” của O’ Henry.

Đó là mùa hè năm lớp chín. Chỉ còn một tháng nữa là chấm dứt học kỳ hai, tôi sắp già từ đèn sách, những ngày miệt mài ôn thi chuyển cấp, và đám bạn quen biết suốt 4 năm (Trung Học) Cấp II. Hoa phượng đỏ đã nở lác đác, bọn con gái đã chuyển tay cuốn “Lưu Bút Ngày Xanh” xin hình căn cước để làm kỷ niệm thời học trò... Tôi chúa ghét những trò này của bọn con gái; chỉ háo hức chờ dịp quăng sách vở đón hè về. Hè về, luôn mang lại cho tôi cảm giác náo nức dù rằng năm nào cũng chừng ấy trò vui cùng lũ con nít chung xóm: ngày ngày rảnh rỗi đi tắm biển 3 lần, 5 giờ sáng biển lặng sóng thuận tiện tập bơi, buổi trưa sóng lặn tản ôm phao bánh xe đi lặn, bắt ghe tí tấp ngoài khơi, buổi chiều về nghịch sóng xem hoàng hôn và ăn khô mực nướng chấm tương đen tương đỏ. Xen kẽ vào buổi tắm, là những trận đá banh nhựa “máu lửa” giữa xóm tôi và xóm trên. Tối khuya là cùng nhau đi bắt đé cho những trận thư hùng tranh chức “Đế mèn đại vương” trong xóm...

Tuổi thơ của tôi cứ thế trôi qua thật êm đềm nơi bờ biển cát trắng Nha Trang. Mãi cho tới tuổi 15, tôi chỉ biết bày têu nhiều trò tinh nghịch cho cả lũ con nít trong xóm, và tôi luôn nhìn bọn con gái bằng nửa con mắt. Thơ tình, chữ yêu đương không có trong tâm tính phá nhiều hơn là nghiêm của tôi. Đã có vài đứa bạn trong lớp viết mẫu thư tình con con kẹp trong ngăn bàn học, đối với tôi chỉ là trò chơi xa lạ, có gì vui đâu...

Thế rồi một buổi chiều. Nắng đã nhạt.

Tôi đã ngẩn ngơ khi thấy em thoáng bước ngang qua lớp học của tôi. Ấn tượng về em tôi còn nhớ được là cái gáy trắng lộ ra vì mái tóc đen nhánh buộc túm lên, mái tóc đuôi gà đong đưa thật gai mắt, và đôi mắt xa vắng. Nhìn em thoáng qua chỉ đôi ba lần, tôi chợt cảm thấy đoạn cuối đời học sinh Cấp II của mình đã mất đi “bình yên”. Tôi loay hoay nghĩ cách tới làm quen; “em thì học khác lớp, mà mùa học sắp xong...”. Lần đầu tiên trong đời, tôi mong “hè ơi chậm chậm đến nhe !”

Trưa hè, trời nắng đỏ lửa, lũ trẻ trong xóm vô tư vui vẻ rủ tôi đi bơi rồi đá banh, sao tự dưng tôi không còn tha thiết những trò vui thường nhật nữa. “Anh Hoàng hôm nay sao vậy?”. Tôi nói dối “Có lẽ anh ốm rồi” để nằm ở nhà, lục sách truyện xem có đề cập chứng bệnh này chăng. Tự dưng tôi... thấy thích đọc thơ Xuân Diệu, Hồ Dzếch, thay vì những dòng chuyện chường kiếm hiệp của Kim Dung, Cổ Long mà trước đây tôi vẫn “luyện” mê mẩn tới quên ăn:

*“Làm sao cắt nghĩa được tình yêu
Có nghĩa gì đâu một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu...”*

Chưa kịp làm quen thì một biến cố lớn xảy ra trong đời tôi. Còn một tuần nữa là bước vào tuần thi cuối khóa, mẹ tôi bảo tôi phải cáo ốm nghỉ học, mẹ thu xếp cho tôi đi vượt biên cùng người quen. Quá ngây thơ để hiểu tầm quan trọng của chuyện này, lúc ấy tôi chỉ bàng hoàng vì biết có thể sẽ xa cái thế giới quá thân thuộc của tôi đó là “mẹ, trường lớp, xóm giềng”. Tôi đâu muốn đi đâu lúc này nhưng tôi đã quen không phản đối với những sự sắp xếp của mẹ tôi từ bé đến giờ.

Chuyến đi thất bại, tôi lần đầu biết mùi tù đày. Thế giới của tôi giờ thu hẹp lại trong căn trại tù nhỏ, với vách tường tróc sơn bản thối được bao

quanh bởi hàng rào kềm gai han rỉ, trông thật hiu quạnh bên đồi. Nước dùng mức lên từ một cái giếng giữa trại bốc mùi hôi sinh lầy dưới đáy giếng. Không có điện về đêm. Vậy mà trong khung cảnh này, tôi đã gặp lại em thật tình cờ phía bên kia rào ngăn cách nam nữ. Em xanh xao, mảnh khảnh nhưng vẫn mái tóc đuôi gà không thay đổi. Thật bất ngờ, em đã nhận ra tôi là học sinh cùng trường. Tôi không biết nên vui hay buồn vì gặp lại em lúc ấy, khi khung cảnh và thể xác đều tang thương trong kiếp tù đày! Tôi và em chỉ đủ thời gian nói đôi câu ngắn ngủi để tránh sự chú ý của công an canh trại. “Bạn sẽ trở lại trường sau này không?” Một ánh mắt khó hiểu, em gật đầu rồi vội bước đi. Tôi tần ngần nhìn theo bóng em xa dần, chỉ còn lại bóng dáng tôi quỵ lỵ lẫn với bóng đen của hàng rào kềm gai như mảnh đời không lối thoát.

Một tháng sau, mẹ tôi lo lót tiền cho Công An thả tôi khỏi trại sớm. Tôi không có dịp gặp em để nói lời từ biệt. Mẹ và Bà mừng rỡ đón tôi về nhà, an ủi rằng “Con hãy quên chuyện một tháng qua. Tụi trẻ trong xóm cũng mong chờ con về lắm, để đi chơi đá banh, tắm biển...”. Hàng phượng vĩ dọc lề đường đã trở bông đỏ rực. Tụi nhỏ trong xóm vẫn vô tư đón chờ tôi trở lại những cuộc vui quen thuộc. Nhưng tụi trẻ làm sao hiểu được lòng tôi đã thay đổi.

Năm nay, hè sao trôi qua chậm thết. Tôi không còn hào hứng với những buổi bơi lội, trò đá dế trẻ con nữa. Hè đã chết trong tôi. Tôi mong sao chóng tự trường mà trong lòng tự hỏi vì sao, vì nhớ thầy cô, nhớ bạn bè trường lớp, hay vì muốn gặp lại... em??. Đó là mùa hè cuối cùng tôi sống với tuổi thơ vô tư lự, với những trò trẻ con. Năm sau, tôi theo mẹ vào Sài Gòn, bỏ lại đằng sau thành phố biển và một thời để nhớ để quên.

Nhiều năm trôi qua, nghĩ lại chuyện ngày ấy tôi không chắc có phải là tình yêu không vì nó mơ hồ man mác như “Hồn Bướm Mơ Tiên” của Khái Hưng. Chưa một lời tỏ tình hẹn hò, chẳng quay quắt nhớ nhung, chỉ đơn giản là nó đôi lúc vương vấn trong từng trang giấy học trò sau này của tôi.

Hoàn - Tháng 3/ 2005

Khối Tình Trong

An Miên
July 2004

*Tiếng sáo ngân vang giữa chiều tàn
Véo von, réo rắt đậm không gian
Lầu son rèm động lòng trinh nữ
Chìm đắm mơ màng, mộng Tiêu lang*

*Từ đó mảnh buông đợi bóng chàng
Chập chờn hư ảo ánh chiều lan
Không gian lắng đọng hòa theo sáo
Sầu nhớ thương người, âm nhật khoan*

*Giáp mặt, tình tan giấc mộng vàng
Nàng quên tiếng sáo; Chàng tơ vương
Sông vắng thuyền trôi xuôi hờ hững
Trăng mờ, bến lạnh, sáo buồn than*

*Oan nghiệt gieo chi một chữ tình
Mơ duyên tử phận kiếp lênh đênh
Bến vắng thuyền neo, mơ hồn sáo
Tình trong nguyên khối ngọc chẳng tan*

*Chén ngọc nâng lên hiện bóng chàng
Nhẹ êm tiếng sáo oán thương ai
Tương tư một mối sầu u uất
Tình mãi chưa nguôi khúc đoạn trường*

“Nhòm” hoài... thì sẽ yêu
Yêu nhiều... thì phải “Chụp”...
(Cầm nang... Nhòm)

Yêu Hoa... Chụp Hoa...

Khi những c h u y ế n fieldtrip, đi chụp hình chỉ là trong mơ, vì hoàn cảnh không cho phép, thì “Sân trước, Sân sau” và “Hoa nhà, Lá vườn” là tất cả những “vốn liếng” của tôi.

Từ đam mê, yêu thích hoa, cỏ, thiên nhiên... tôi lúc nào, cũng thấy vẻ đẹp của tất cả loại hoa, lá, cỏ. Nụ hoa chớm

nở cho đến cánh hoa tàn... tôi vẫn thấy đẹp và thanh thoát (!). Mỗi một nhánh lá, ngọn cỏ, đóa hoa đều có nét bí ẩn, quyến rũ tự nhiên kỳ diệu. Tôi đã lay hoay biết bao lần, với chiếc máy ảnh trên tay, để mong giữ lại một chút nét đẹp thiên tạo của loài Hoa bao dung, chỉ làm đẹp cho người và cho đời.

Chụp hình hoa, theo tôi thì thật đơn giản, dễ dàng... nhưng đôi lúc cũng phiền toái, khó khăn ghê gớm!

Chụp như thế nào? chụp một nụ hoa? bông hoa hé nở? hoa nở trọn vẹn? cánh hoa tàn? hay cánh đồng hoa trải dài tít tắp tới tận núi đồi?

Kinh nghiệm của tôi, chụp những gì bạn có thể chụp, và cố yêu thích, hòa nhập vào những gì mình sẽ chụp; chắc chắn bạn sẽ có những hình hoa bắt

mắt, yêu kiều để chia sẻ với gia đình, bạn bè.

Có rất nhiều phương cách chụp hoa, chụp cận ảnh (close-up) những nụ hoa, nhụy hoa, hay chụp wide-angle cánh đồng hoa đại nới đồi núi, hay đi đến những vườn Thực Vật (Botanical garden), hay dàn dựng chụp những cut flower, như chụp tĩnh vật, vì hoa không di động và người chụp chủ động sắp xếp theo ý muốn của mình, không giống như khi chụp người mẫu, trẻ nhỏ hay thú vật...

Chụp Hoa có hai điểm quan trọng như sau:

1- Kỹ thuật:

- Ánh sáng đẹp nhất khi chụp hoa là ánh sáng dịu, tỏa đều hay những khi trời overcast. Ánh sáng quá gắt sẽ tạo những bóng đen (shadow) làm mất nét của cánh hoa và những chỗ ánh sáng mạnh sẽ

bị mất chi tiết, lóa (wash out). Trong trường hợp như thế, ta nên dùng vải trắng hơi mỏng, để che bớt ánh sáng giữa hoa và mặt trời.

Còn nếu bạn chụp cánh đồng hoa, thì nên chụp lúc trời sớm, nắng nhẹ và yên gió.

- Đôi lúc ta có thể dùng Flash một cách khéo léo (Fill light), để giúp cho thấy rõ thêm chi tiết của từng cánh hoa. Flash làm background tối hơn, khi ánh sáng của flash chớp và flash cũng giữ lại những di động (Freeze motion); cho nên trong những khi chụp hoa trong gió nhẹ, flash đóng góp không ít giúp hoa bớt bị mờ, vì gió thổi.

Tóm lại, nên thử cả hai cách, (dùng flash và không dùng flash) để xem trường hợp nào thì đẹp hơn.

- Ánh sáng hắt từ một bên, làm cho chủ đề linh động; ngược sáng tạo cho những đường viền của cánh hoa sáng lên, cho người xem cảm giác kỳ bí.

- Hoa càng đẹp khi ta chụp gần hơn. Close-up, Macro đã đem lại nét đẹp kỳ diệu cho chụp hình hoa và những vật thể nhỏ bé. Hầu hết những hình hoa trong đây, đều được chụp bằng lens Macro (true 1:1 macro capability).

Đa số máy ảnh trên thị trường hiện tại đều có close-up option. Ta nhìn dấu hiệu hình hoa (flower icon) trên máy ảnh, và nhớ đọc kỹ manual để biết

độ rõ nét tối thiểu khi chụp cận ảnh (close-up).

Ghi nhớ khi chụp Macro hay close-up, nên thận trọng chú ý về độ sâu của ảnh (depth of field).

Đóa hoa rõ từng đường nét, sẽ nổi bật lên background mờ ảo (Chủ đề luôn sáng nhất và sắc nét). Nếu khi chụp ra hình cả hoa và background (phông) đều hơi mờ... thì... là... mà... hình đó đem

đi “lộng kiếng” liệng cồng mà thôi!!! (eo ơi! từ ngữ nghe sao y như văn chương của phó nhòm đại ác). Cho nên, ta phải quyết định, focus ở điểm nào trên chủ đề, rồi bấm nửa chừng (press the shutter button half way down to lock the focus) để khóa lại

điểm focus, kế tiếp, tha hồ mà chọn lựa bố cục bắt mắt và mạnh, (trong khi vẫn giữ nút bấm half way). Khi hài lòng với bố cục, “Bấm”... bạn đã có hình hoa tuyệt đẹp... theo mắt “nhòm” của bạn.

- Chụp hoa với Zoom lens cũng cho ta nhiều cơ hội áp dụng linh động, đa dạng khi sắp xếp bố cục cho chủ đề (hoa) và background. Zoom gần, mở rộng khẩu độ, để mờ background và hoa rõ nét (như khi chụp Hoa Sen ở Echo-Park chẳng hạn).

- Wide-angle lens, thật hữu dụng, khi chụp những luống hoa chạy dài... cho ta hình ảnh pattern màu sắc của hoa. Hay những đồi núi, đồng cỏ hoa dài... vàng rực tới tận chân trời...

- Cuối cùng, khi chụp hoa, với bất kỳ tình huống nào, lens nào... xin nhớ thêm hai điều là: Tripod & giây bấm (chân đứng cho máy ảnh); Chụp với

mọi góc cạnh và tư thế, cao, thấp (high angle & low angle)

2- Nghệ thuật:

Cũng như chúng ta đã biết, Nghệ Thuật không có quy luật, nhưng vẫn có những tiêu chuẩn để làm mực thước cho hai chữ “Tác Phẩm”.

Công nhận hay không thì cái đẹp muôn đời vẫn là cái đẹp; cũng như sự thật muôn đời vẫn là sự thật. Ta can đảm nhìn nhận nó, hay không dám lên tiếng vì một áp lực nào đó, hay tại vì cái tánh “ba phải” thiếu cận, cố hữu của mình..., nhưng cuối cùng, nghệ thuật chân chính vẫn tồn tại, sự thật vẫn là sự thật.

Dĩ nhiên, khi một tấm hình để gọi là tác phẩm phải là một tấm hình đẹp về nội dung và hình thức (tùy theo mức độ: tác phẩm, tác phẩm khá đẹp, tác phẩm đẹp, tác phẩm có một không hai, tác phẩm bất tử...)

Sau đây là những khái niệm chung về tác phẩm nhiếp ảnh :

- Creating Feeling - Gây cảm xúc
- Seeing Differently – Cái nhìn sáng tạo và khác lạ
- The Light – Xử dụng ánh sáng
- Composition and Change – Bố cục và linh động thay đổi
- Special Techniques – áp dụng những kỹ thuật đặc biệt
- Favorite Subjects - Chọn lựa chủ đề

Hình Hoa cũng không ngoại lệ theo mực thước trên.

Ngoài những background đen, trắng (set up), mờ background (out door) v...v... bạn có thể sáng tạo cho bạn một thể loại độc đáo riêng.

Chụp hoa Black & White (trắng đen) cũng rất là nghệ thuật, nếu bạn biết ứng dụng Zone System nhất là khi chụp hoa màu trắng.

Sau bao lần thất bại về chụp hình hoa, tôi tự rút ra bài học cho riêng mình:

- Hoa phải đang độ tươi đẹp nhất, màu sắc và

từng cánh hoa phải nguyên vẹn.

- Hoa có nhiều cánh xếp lớp khi chụp phải cẩn thận hơn hoa ít cánh, vì dễ tạo bóng đen, cắt ngang dọc làm rối chủ đề; ngoài ra, phải cẩn thận với độ rõ nét và sắc nét.

- Đôi khi chụp hoa có chim, có bướm, ong đang hút nhụy... cũng cho ta những hình lạ mắt hơn, sống động hơn.

- Có những loại hoa ta chụp gần vùng nhụy hoa, có những loại hoa ta chụp trọn đóa hoa, nhưng cũng có nhiều loại hoa ta nên giữ lại lá của chúng để tô điểm thêm nét đẹp tự nhiên của hoa.

Tóm lại, chụp hoa không những cho ta sự thú vị làm bất tử hình ảnh hương sắc của thiên nhiên, mà còn là một đam mê lành mạnh, như làm vườn, trồng hoa lan.

Có niềm vui nào, có thể lớn hơn niềm vui, chính mình chụp đóa hoa do tay mình nuôi dưỡng, trồng tĩa... và lại là “tác phẩm” trước bao cặp mắt thán phục của gia đình bạn bè thân hữu.

“Hoa là người đẹp
Sách là bạn thân”
Kim Oanh.

Mẹ Tôi

Trần Vũ Thị Phúc

Mẹ là Vũ Thái quý danh
Mẹ là ái nữ đầu lòng Như Lâm
Lấy chồng từ thuở mười lăm
Để lo chữ hiếu đáp đền phụ thân

Mẹ là biểu tượng lòng nhân
Mẹ là bác ái vô lường bao dung
Tình thương của Mẹ vô cùng
Tình thương của Mẹ muôn trùng bao la

Ngày con mở mắt chào đời
Mẹ cho giòng sữa, ngàn lời ca dao
Bao năm nắng hạ mưa rào
Nuôi con khôn lớn biết bao nhọc nhằn

Trong nội trợ, ngoài ngoại giao
Một thân bé nhỏ trí cao hơn người
Quyết hy sinh cả cuộc đời
Cho đàn con nhỏ sớm chiều thành nhân

Mẹ ơi, một triệu đóa Hồng
Chúng con dâng Mẹ ghi lòng biết ơn
Thời gian dù có trôi pha
Chúng con thương Mẹ chẳng hề nhạt phai

Bây giờ tuổi hạc đã cao
Cầu xin Đức Phật ban nhiều phước may
Mẹ vui sống mãi trên đời
Chúng con có Mẹ thật là phúc thay

LÊN NON TÌM CHỤP HOA VÀNG!

Hai Lùn

Hai Lùn tui xin chào bà con cô bác! Hôm rày ở nhà hồng viết gì hết, tui thấy nhớ mà hồng biết bà con có nhớ tui hông?

Bữa nay tui kể cho bà con nghe, í quên nữa, tui kể cho bà con đọc chuyện tui dzí mấy tay phó nhòm đi chụp hình bông vàng mà tiếng Mỹ kêu là poppy ở thành phố Lancaster. Tui ráng học cho thuộc mấy cái tên Mỹ này để kể lại cho trúng, để có bà con nào muốn đi thì còn biết mà hỏi thăm đường.

Tui tui đi nhằm ngày thứ bảy nên chỉ có mấy mạng thôi. Nè nha, có Hưng, Hoàn, Lâm Vinh, Nhữ Thụy, nhỏ Dương, nhỏ Hiền (em nhỏ Dương), dzí... tui. Hoàn, Vinh và Thụy đi chung một xe, chạy thẳng lên đó luôn. Chị Kinh Oanh và đức lang quân đi riêng, cũng chạy thẳng lên đó. Nghe nói phải chạy ba tiếng mới tới nên tui hẹn dzí nhỏ Dương 5 giờ sáng, vì còn phải chạy vòng lên nhà Hưng đón nó. Dzậy mà nhỏ Dương còn nói: "Thôi cô cho chị em con đi xe anh Thụy đi, để tui con được ngủ thêm một tiếng nữa, 6 giờ sáng anh Thụy mới đi!" Nhỏ này ham ngủ thiệt! Hồng được, nếu thêm hai chị em nhỏ Dương thì xe Thụy chật quá.

Từ mấy năm nay tui nghe nói nhiều về bông poppy ở Lancaster. Tui cũng được coi nhiều hình chụp những ngọn đồi phủ đều một màu vàng cam, đẹp mê luôn. Tui nôn nao lắm vì đây là lần đầu tiên tui đi Lancaster. Năm ngoái, chị em nhỏ Dương đi tới đó rồi mà hồng có bông vì mùa nắng kéo dài, hồng có mưa, bông mọc hồng nổi. Năm nay mưa nhiều, tui nghe nói bông poppy nở nhiều lắm, nghe bắt ham...

Cứ theo lời chỉ đường của mấy phó nhòm đã đi

rồi, tui tui tới điểm hẹn với cô người mẫu ở Lancaster mới 6 giờ 45 sáng. Dzậy là chỉ có hai tiếng chớ đâu mà ba tiếng! Mặt trời đã bắt đầu lên rồi mà vẫn còn lạnh. Ai cũng tưởng đi phơi nắng nên không đem theo áo lạnh đây. Trong lúc chờ cô người mẫu, tui tui ăn cơm tay cầm (bánh mì), vừa ăn vừa run, chị em nhỏ Dương trốn trong xe cho ấm...

Người đẹp thì phải chưng diện lâu mà... Cuối cùng thì nàng cũng tới... Mèn ơi! Bộ mỗi ngày cô ấy ăn có một chén cơm hay sao mà người mảnh mai, gọn bân dzậy cà! Hồng thấy chỗ nào có mỡ hết...

Dáng đi thiệt là đẹp! Cái điệu này tui phải nhịn ăn cho ốm bớt, cho giống như cô ấy, nhưng mà... hồng được, tui lùn như dzậy mà ốm như cô ấy thì khi tui đi ra đường, thiên hạ hồng ai thấy tui hết...

Lên xe... Hưng lái... Người đẹp ngồi bên... Chuyện trò rôm rả... Tui chợt dòm thấy bảng tên đường chữ I là đường mình phải quẹo ra, tui kêu Hưng "Coi chừng mình chạy huốc rồi!" Người đẹp nói: "Chị đừng lo, đã có thổ địa ở ni...". Hưng cứ tiếp tục lái... Tới đường H, đường G... rồi D thì nàng mới chịu là mình chạy qua đường I rồi, vì chạy lên hướng Bắc thì phải đọc ngược vẫn chữ cái! Nhưng hồng sao, chạy vòng lại thôi. Trở

lại đường I được rồi, xe chạy bon bon ngon lành trên đường tráng nhựa...

Dòm hai bên đường tui hổng thấy bông vàng như tui tưởng tượng, tui hơi thất vọng. Chợt mọi người đều “Ồ!” lên: Kia kìa! một vườn cây đào rộng lớn đang ra bông... đẹp hết biết! Bên kia đường cũng có một vườn đào đẹp y như dzậy! Những hàng cây đào cao lớn được trồng thẳng tắp, bông nở đều một màu hồng phấn, che hết cành, đẹp chưa từng thấy... Tui tui hẹn nhau: “Lát nữa, trước khi dzìa, phải trở lại đây chụp vài tấm.” Qua vườn đào, chạy một hồi lâu thì tới vườn... xương rồng. Hai bên đường người ta trồng toàn xương rồng! Tới đây, tui tui mới chợt dạ: “Sao xa dữ dzậy cà? Nghe nói từ ngoài ngã ba đường I vô chừng 2 mai (mile) thôi mà sao chạy hoài hổng thấy cái bạt (park) poppy đâu hết. Thôi rồi, lại đi lạc nữa rồi... Tui quay qua người đẹp: “Có thổ địa đây mà cũng còn bị đi lạc!” Nàng cười dễ thương: “Em chưa đi tới chỗ ni bao giờ!”

Hưng quay xe lại. Chạy một hồi lâu tui tui mới thấy cái bảng tên công viên Poppy! Dzậy mà hồi nãy mười con mắt hổng thấy, làm đi lạc! Tệ ghê! xe vừa vô tới trước cổng thì thấy ba phó nhòm Vinh, Hoàn và Thụy chờ sẵn rồi. Họ đã có mặt ở đó từ hồi 7 giờ rưỡi sáng lặn! Dzậy là họ chờ tui tui cả tiếng đồng hồ! Tui tự thấy mình có lỗi quá nhưng hổng biết nói sao nên... giả bộ làm lơ... dòm quanh dòm quất, chờ một chút hổng thấy chị Kính Oanh đâu, mà điện thoại cầm tay hổng xài được, tui tui đành phải vác đồ nghề leo lên đồi.

Dòm thấy người mẫu mang giày cao gót, tui tui ngại quá, hổng biết cô ấy lên đồi được hông. Dzậy mà cô ấy lại tươi cười: “Em đi được mà!” Rồi nàng lại đi trước dẫn đường nữa chớ! Dễ thương ghê chưa? Tui tui leo đèo theo sau, vì ai cũng vai xách, nách mang: nào máy ảnh, chun máy, tấm hắt sáng, dù, chiếu (cho người mẫu ngồi để khỏi bị dơ bộ áo dài trắng), nước uống...

hấy cái thân già tui ì ạch leo lên đồi, mấy em phó nhòm đành cầm chun máy cho tui. Tốt thiệt! Tới chừng lên tới lưng chừng đồi, tui quay một vòng dòm ra xa thì tui thất vọng thiệt sự. Những ngọn đồi không nhiều bông mà từng mảng màu vàng hoặc cam chen dzí màu nâu của đất và màu xanh cỏ úa... Dòm gần lại, trên ngọn đồi mà tui tui cấm dùi, ủa quên, cấm chun máy thì bông vàng cũng chỉ từng khúm, đề đất trơ ra. Người đi ngắm

bông tấp nập, từ già tới trẻ, không khi nào dứt. Dzậy mà tui tui tính chụp người mẫu đi trên cánh đồng bông vàng chớ! Thôi chụp cảnh không được thì chụp chân dung dzậy!

Dưới ánh nắng gay gắt của sườn đồi trống trải, người mẫu vẫn vui vẻ và kiên nhẫn ngồi và nằm trên thảm bông poppy cho tui tui chụp. Vì vị trí người đẹp thấp quá, khó xài chun máy nên các phó nhòm mình bèn nằm dài trên đất để người mẫu ngang tầm ống kiếng. Mỗi anh nằm một kiểu coi cũng ngộ nên vô tình làm... người mẫu bắt đắc dĩ cho nhỏ Dương... khai thác các đường cong của các anh. Đang mãi mê tìm góc cạnh đẹp, tui tui bỗng bị một ông Mỹ, bạn quần áo kaki có huy hiệu gì đó tui hổng biết, tới kêu tui tui bước ra liền, còn hăm tui tui là nếu còn chà đạp bông như vậy thì sẽ bị phạt 500 đô và phạt tù 6 tháng! Eo ơi! Khi dòm lại chỗ tui tui vừa mới đứng thì mới thấy mình đáng trách, nhứt là ở những chỗ mấy em phó nhòm nằm, bông cũng nằm rạp và bị dập hết.

Phần thì tui tui bị cụt hứng sau khi bị “rầy”, phần thì người mẫu cần phải đi dzìa, tui tui cuốn gói ra xe. Lên đồi thì dễ nhưng khi xuống đồi thì đôi giày cao gót làm khó người đẹp. Cũng may mà nhỏ Hiền có đem theo đôi dép cho cô ấy mượn đi bộ xuống. Ủa mà tui phải nói hổng may chớ, vì nếu không có đôi dép đó thì thế nào cũng có một cậu phó nhòm được dịp công người đẹp xuống đồi...

Lúc rời công viên poppy, mọi người nhìn thấy hai bên đường bông nở nhiều ơi là nhiều, nhiều hơn trên đồi, một màu vàng cam rực rỡ, tiếc lắm, muốn dừng lại chụp tiếp nhưng đông người và xe quá! Thôi đành đi luôn. Xe chạy một hồi tui mới nhớ tới vườn đào nhưng ai cũng đói bụng, và còn phải đưa người mẫu dzìa, nên thôi, tui thăm hẹn vườn đào lần sau tui trở lại. Cô ấy giới thiệu dzí tui tui một tiệm ăn bao bụng ở ngay tại Lancaster. Bữa ăn thiệt là ngon mà cũng thiệt là vui, tiếng cười dòn dã hổng dứt cho tới lúc bịn rịn chia tay người đẹp và hẹn sẽ gặp lại.

Một chuyến đi không thành công về tác phẩm (mà tui tui chỉ là phó nhòm, có tác phẩm hay không đâu có quan trọng) nhưng rất thành công về tình bạn thân thiết giữa mấy tay phó nhòm đã đi trong chuyến này.

Thân chào bà con cô bác, và hẹn gặp lại ở một phóng sự khác!

HÃY CÒN XUÂN

Trần Vũ Bách

*Em như cô gái hây còn Xuân
Trong trắng thân chưa lấm bụi trần
Xuân đến hoa Mai hoa Mận nở
Gái Xuân rũ lụa trên sông Vân ...*

Gái Xuân cũng như Hoa Xuân, luôn rực rỡ, tươi mát, cho dù có nở giữa bụi trần. Mùa Xuân đẹp nhất trong bốn mùa. Nếu mùa Hè khô héo, dẫn đến mùa Thu chia ly, để rồi mùa Đông tàn tạ, như đánh dấu sự kết thúc của một cuộc tình, thì mùa Xuân chính là khởi điểm của câu chuyện. Trong khi các cô gái Xuân thì nhan sắc mặn mà, quyến rũ, khiến các chàng trai không thể ngăn nổi lời tỏ tình ong bướm, thì hoa Xuân cũng khoe sắc thắm, tỏa ngát hương đời, dẫn dụ bướm ong.

Vào giữa mùa Xuân, trong khi các phó nhòm nhộn nhịp rủ nhau đi chụp hình Poppies ở Landcaster từng bưng như trầy hội thì tuần lễ ấy tôi phải nằm nhà. Buồn tình bốc điện thoại gọi Kim Oanh:

- Kim Oanh! Tuần sau rủ mấy người đi chụp hoa không? Bảo đảm chỗ này nhiều hoa lắm.
- Chỗ nào?
- Nursery chứ đâu, nursery nào mà chả lấm hoa, tha hồ chụp, lại chẳng cần đi xa.

Ở đầu dây bên kia tôi nghe tiếng Kim Oanh cười ngặt nghẽo. Tiếng cười như hàm ý bảo tôi là “con gà què ăn quẩn”. Bởi lẽ trong khi các Phó Nhòm đang phỉ sức vẫy vùng trên những cánh đồng hoa bát ngát thì tôi lại chui rúc vào vườn ươm cây để săn ảnh...

À, đã thế tôi đi một mình.

Tôi thực hiện ý định của mình chỉ vài ngày sau đó. Sáng sớm trước khi đi làm, tôi bỏ máy ảnh trong xe, giờ trưa tôi tìm đến một nơi bán cây cảnh ở gần sở. Vừa bước vào chẳng bao xa, tôi bỗng giật mình vì như có ai vừa ném vật gì đó vụt qua mặt tôi, vật lạ chột dừng lại trong tầm mắt, lơ lửng trên không trung: Một trư Hummingbird! Loài chim thân nhỏ chỉ bằng

ngón tay cái, chuyên hút mật hoa, chập chờn trước mắt tôi với đôi cánh đập liên hồi như quả banh trong Harry Potter. Loài chim này có cái mỏ dài và nhọn, khi ăn chúng bay lơ lửng để tiếp cận với hoa, thò mỏ vào chỗ có mật rồi thè lưỡi liếm, lưỡi của chúng linh hoạt như lưỡi Rắn, sau mỗi lúc chúng thường đậu gần đó để nghỉ mệt, nếu bạn nhìn kỹ sẽ thấy có con thỉnh thoảng thè lưỡi ra từ cái mỏ còn dính đầy phấn hoa. Con chim đầu tiên mà tôi bắt gặp chỉ ít giây sau đó nó đã vụt bay mất. Không một giây do dự, Hummingbird sẽ chính là chủ đề của tôi trong chuyến mini-field trip này. Trong khi chờ chim quay lại, tôi vội vàng set máy...

Hóa ra chụp Hummingbird dễ hơn tôi tưởng rất nhiều và nhân dịp này xin chia sẻ với bạn. Tôi xin nói trước, đây chỉ là kinh nghiệm mà tôi thu thập được ở vườn cây này thôi, nhưng hy vọng bạn vẫn có thể áp dụng phần lớn vào các trường hợp khác. Trước hết, địa chỉ của vườn cây là:

International Garden & Floral Design
155 N. Sepulveda Blvd.
El Segundo, CA 90245

Đây không phải là nơi công cộng mà ta rủ nhau đi field trip, bạn nên đi một mình hay nhiều nhất là 2 người mà thôi. Trong khu vườn này, chim thường đến ăn vào buổi trưa nắng ấm, đó cũng là lúc hoa nở bung ra để đón ánh mặt trời. Sáng sớm cũng có chim bay đến nhưng thưa thớt hơn. Vào buổi chiều chúng kéo đến đông hơn, nhưng chỉ lú lo đùa giỡn, đuổi bắt nhau chán rồi đậu chứ ít khi ăn. Trung bình vào buổi trưa bạn sẽ bắt gặp chim đến ăn khoảng 15 phút một lần, mỗi lần kéo dài độ 1 phút. Sau vài lần vừa chụp vừa quan sát, bạn sẽ biết chim thường ăn ở những bụi hoa nào, loại hoa gì, đặt ở đâu. Biết được điều này bạn có thể tìm trước cho mình một vị trí tốt để đứng chờ, chịu khó di chuyển vài bước hoặc đứng lên ngồi xuống bạn có thể chọn cho mình một cái background sáng hay tối tùy ý, background chính là những lùm cây xanh xa

xa phía sau, hoặc nền đất hay nền trời. Bạn cũng có thể chọn chiều ánh sáng, nếu mặt trời hơi chênh chếch, chụp thuận hay ngược nắng tùy thích. Thuận nắng thì được màu lông sùng mãn hơn, ngược nắng lại được rõ chi tiết trong đôi cánh xòe. Vì chủ đề nhỏ và khoảng cách gần nhất có thể đạt được, mà vẫn không làm chim hoảng sợ bay đi mất, từ 10 đến 15 feet, bạn nên dùng ống kính với tiêu cự ít nhất là 300mm, 400mm thì tốt hơn và 500mm là tốt nhất, cho phép chụp full frame mà không cần cắt xén (crop).

Set máy ở Aperture Priority mode, sử dụng khẩu độ lớn nhất để chụp được ở tốc độ nhanh nhất. Nếu bạn dùng ống kính 400mm, khẩu độ lớn nhất thường là f/5.6. Tốc độ chụp phải từ 1/800 sec đến 1/

2000 second để có thể “freeze” đôi cánh chim. Để đạt được tốc độ này bạn cần phải sử dụng ISO 400 đến 800. Ví dụ vào buổi trưa ánh sáng thường là f/16, 1/60 sec với ISO 100, exposure này tương đương với f/5.6, 1/500 sec. Trong trường hợp này, ISO 400 cho phép bạn chụp ở tốc độ 1/2000 sec. Tốc độ càng nhanh càng rõ nét nhưng nên nhớ ISO càng cao ảnh càng bẻ hột (noisy) và màu hơi bị tái. Trong điều kiện ánh sáng chan hòa, bạn có thể dùng Day Light WB hoặc Auto WB là tốt nhất (phòng khi chim bị khuất dưới bóng cây). Về focus tôi dùng One Shot Auto Focus và sử dụng một focus point ở giữa. Một điều quan trọng khác là bạn phải set continuous Shooting mode để có thể chụp liên tục. Lúc chim lơ lửng sắp hút mật hoặc đang hút mật là lúc chúng ta cố gắng đóng

khung và lấy nét (focus) cho thật nhanh, khi thấy chim in focus là bấm ngay và gửi nguyên như vậy để máy chụp liên tục như liên thanh đang nhả đạn. Sở dĩ phải chụp như vậy vì bạn không biết vị trí cánh chim nằm ở đâu, ảnh đẹp khi cánh chim ở vị trí quạt hết ra đằng sau hay ra phía trước. Chụp liên tục cho bạn xác xuất được ảnh đẹp cao hơn.

Nhưng, thế nào là một tấm ảnh đẹp? Với tôi, nét đẹp có phần tương đối, có khi tôi cho

là đẹp, bạn bảo rã n g k h o n g . Có người bàn về cái đẹp trên quan đ i e ” m n g h e . thuật, có người xét t h e o p h u o n g đ i e n k y thuật, lại cũng có người có cái nhìn h o a n t o a n k h a c h a n h , như có lần tôi

khoe những tấm ảnh chụp Humming-bird này cho một người bạn, anh nheo mắt nhíu mày vừa gật gù vừa cho biết ý kiến: “Hmmm... Tuyệt!... giống chim này na ná như loài chim Mía ở Việt Nam... vật lông chiền dòn, nhậ hết sẩy!”. Gặp trường hợp, chị “Cố Vấn” của PNC sau khi xem ảnh bạn khoe vừa mới chụp xong phán rằng “Dốt ơi là dốt!” thì cũng chớ ngạc nhiên, và sau cùng nếu chị có hạch hỏi: “Tại sao Bản Tin mùa Hè lại viết về mùa Xuân?”, tôi sẽ mạnh dạn trả lời rằng: “Từ khi làm quen với Nhiếp Ảnh Nghệ Thuật và làm quen.... với chị, đối với tôi mùa nào cũng là mùa Xuân”. Còn bạn, nếu bạn cứ nằng nặc, nhất quyết cho rằng tôi thuộc vào lứa tuổi đã già, thì thưa bạn, tôi vẫn cứ thấy tôi... hãy còn Xuân, bạn ạ.

Phóng sự fieldtrip Yosemite (chuyến đi từ ngày 16 tới 18 tháng 4, 2005)

Hoàn Nguyễn

Đó là một ngày giữa tháng 4 đang mùa xuân mà trời nóng bức với những cơn gió khô đầu hè, nhóm Phó Nhóm mở hàng chuyến field trip dài ngày đầu tiên kể từ khi nhóm ra đời (tháng 1 năm 2005) trong tâm trạng háo hức lẫn hồi hộp. Nhóm gồm 11 anh chị chia làm hai tổ trên hai chiếc xe van trung phom phom tiến về Yosemite. Tổ 1 mà tôi gọi là tổ h u y n h trưởng vì nề trọng tài năng chụp ảnh và tuổi hạc cũng cao như vợ Kim Oanh (cũng ngoài bốn mí rồi !!), chị Mai, anh Hưng, A n d r e w (bạn Hưng) và anh Bách. Tổ 2 mà tôi gọi là đám trẻ

lau nhau vì (trừ vợ chồng anh Nam) “đa số” là những con ngựa non háu đá (cả hai nghĩa tuổi tác lẫn tài nhiếp ảnh) gồm Thụy, Nga, Moonie, và Hoàn.

Xe tôi (tổ ngựa non háu đá) ôn áo chọc ghẹo đùa giỡn kể từ lúc xe lăn bánh (lúc 11 giờ đêm thứ sáu) cho tới ngày về (chủ nhật). Đủ mọi đề tài trên đời được đem ra bàn tán sôi nổi, từ đó vui văn học, phê bình ca sĩ nhạc nhẹ Việt Nam hải ngoại, xe tình xe duyên cho các chàng nàng còn độc thân (nếu không có tình thì cũng ráng ép cho có !), bàn kịch bản sắp xếp cho Nga làm mẫu mặc đồ tắm ở giữa rừng thông để có hình nộp

cho chủ đề “Đường Cong”!. Trong khi đó xe nhóm huynh trưởng im ắng vì các vợ các chú ráng ru mình vào giấc điệp sơn khê cho có sức chụp hình ngày hôm sau.

Khoảng 5 giờ sáng thứ bảy chúng tôi tới đường hầm xuyên vách núi Yosemite sau 6 tiếng lái xe liên tục xuyên màn sương đêm trên xa lộ 5. Suốt ngày hôm đó, anh Hưng dẫn chúng tôi lộn tới lộn lui chụp ảnh ở Half d o m e , Mirror Lake và các thác nước Lower và Upper F a l l s . Hưng và Andrew tận tình chỉ chúng tôi

cách chụp Half Dome khi ánh sáng quá thừa phía chân trời nhưng vừa đủ ở mặt nước phải dùng filter ND, góc nào là lấy được hình đẹp, cho chúng tôi mượn filter và wide-angle lens... Tuy mệt tốt cùng nhưng chúng tôi vẫn hăng hái vác ba lô con cóc trên lưng, lếch thếch theo Hưng và Andrew băng đèo lội suối. Nhìn cảnh Half Dome phản chiếu qua mặt hồ xanh biếc, ánh chiều tà đánh lên đỉnh núi trong khoảnh khắc nửa tiếng là thời điểm đẹp nhất để bấm máy, như làm tan biến cơn mệt của tôi trong khoảnh khắc.

Tôi ráng thi vị hóa chuyến đi cho quên nỗi nhọc nhằn đi đường bằng cách ngắm nhìn giai

CONG CONG

Một hôm Bách tìm đến nhà Thụy để rủ cậu em đi chụp ảnh, thì thấy cậu đang ngồi đánh chén với một anh mù. Cả hai đã ngà ngà say, Bách nghe được mẩu đối thoại như sau:

Thụy (cao hứng): Hahaha, đời là một màu hồng.

Anh mù hỏi : Màu Hồng là màu gì?

Thụy đáp: Là màu Lông của con Hồng Hạc.

Anh mù hỏi tiếp: Lông thì tôi biết, bởi tôi cũng có lông, thế Hồng Hạc là gì?

Thụy đáp: Hồng Hạc là loài Chim có cái cổ Cong Cong.

Anh mù vẫn thắc mắc: Chim thì tôi biết, bởi tôi cũng có... Nhưng Cong Cong là gì ?

Thụy cầm tay anh mù lên rồi bẻ gập cổ tay anh ta xuống và nói : Cong Cong là như vậy nè.

Anh mù chột hiểu, rồi gật gù: Ủ, đời quả là một màu hồng.

Cả hai cười phá lên rồi cụng ly, Bách chán ngán quá nên lạng lẽ đi về.

nhân PNC khi lên núi cao xem có như lời bài hát “em Pleiku má đỏ môi hồng”, nhưng chỉ thấy em PNC xanh lè mặt mũi vì đoạn đường núi ngoằn ngoèo và cuộc bộ trèo non hành xác !!. Cũng may mà có thức ăn ngon để thấy đời còn dễ thương ...

Phải nói mục ẩm thực ngày thứ bảy thật hết chỗ chê : giữa rừng núi bạt ngàn xa phố Việt cả ngàn dặm ,vậy mà chúng tôi được ăn toàn đồ ăn Việt Nam như bánh mì nem nướng, ộp la buổi sáng, tối đến là phở gà chấm mắm gừng; tôi phải mượn lời của nhà văn Duyên Anh để mô tả “ngon đến sướng rên mé điu hiu !!”. Nhất chị Mai! Chị Mai đã lủ khủ mang theo xoong nồi, tô chén đĩa, nấu nướng sẵn mà mọi người được ngon

miệng và đỡ nhớ nhà.

Ăn tối xong, chúng tôi nhanh chóng thu xếp đi ngủ sớm. Thụy nửa đêm mới say trắng tròn và ôm hăng nga, Hoàn choàng tỉnh nửa đêm hỏi Andrew sắp tới giờ đi săn ảnh ban sáng chưa, còn anh Bách thì nằm mơ bị gấu ôm chân tỉnh đập cho nó một cái thì té ra bị vợ Oanh kéo chân đánh thức!

Sáng chủ nhật, chúng tôi chụp thác nước rồi chụp hình lưu niệm cả nhóm, trên đường về được thưởng thức một châu bánh mì bò kho đặc sắc của Kim Oanh. Chúng tôi đã thu hoạch thật nhiều ở chuyến đi này – hình đẹp, nhóm thấy thân gần nhau hơn, và chú ngựa non nào đó đã say vì “Uống Trắng” Hàn Mặc Tử.

TỪ SẮC NÉT ĐẾN MỜ

Vân Mai trích dịch bài "From Sharp to Blur" của Ibarionex R. Perello đăng trên tạp chí "Outdoor Photographer", số tháng 4/05. Muốn biết thêm về những tác phẩm nhiếp ảnh của Art Wolfe, xin vào trang web www.artwolfe.com.

Sắc nét là yếu tố quan trọng đối với Art Wolfe, đến nỗi anh sử dụng chân máy để chụp hầu hết tất cả ảnh của anh. Đối với Wolfe, một bức ảnh sắc nét tự chính nó không phải là một bức ảnh thành công. Anh tìm cách sử dụng tốc độ đóng màn trập chậm khi chụp sự chuyển động để làm tăng vẻ đẹp của một bức ảnh. Đối với anh, khi người chụp ảnh kiểm soát được cả độ sắc nét lẫn độ mờ thì đã có khả năng nâng giá trị một bức ảnh từ đặc biệt lên xuất sắc. Là tác giả của nhiều sách về nhiếp ảnh, trong số này có "Edge of the Earth", "Corner of the Sky", "Alaska Wild", và "Elements: Earth, Air, Fire, Water", anh đã sử dụng sự chuyển động như một phương tiện làm nổi bật những tác phẩm của anh.

Wolfe giải thích: "Đây là một cố gắng để làm một điều gì đó khác biệt. Tôi thấy rất nhiều ảnh đẹp nhưng nhiều bức chỉ giống như ảnh tĩnh vật. Tôi nghĩ, là nhiếp ảnh gia, chúng ta phải đưa phương tiện truyền đạt của chúng ta tiến lên thay vì lặp lại những gì đã từng được nhiều người làm trong quá khứ. Một trong những cách thực hiện được điều này là thay đổi tốc độ đóng màn trập khi chụp."

Wolfe chia sẻ vài kỹ thuật mà anh đã sử dụng để chụp sự chuyển động:

MÀN TRẬP

Thay vì chỉ chọn tốc độ đóng màn trập nhanh nhất mà ánh sáng và máy ảnh cho phép, Wolfe khuyên chúng ta nên thử tốc độ chậm để diễn đạt sự chuyển động của chủ đề. Tốc độ màn trập nên phản ánh tốc độ của chủ đề được chụp: tốc độ chủ đề càng nhanh thì tốc độ màn trập càng phải nhanh.

Wolfe đề nghị: "Ví dụ, tốc độ tốt nhất để chụp một con chim đang bay qua là 1/60 giây. Một vật chuyển động nhanh hơn sẽ cần một tốc độ màn trập cao hơn."

Wolfe cảm nhận được một cách tự nhiên trong trường hợp nào thì dùng tốc độ nào thích hợp, nhưng đó là một biệt tài mà anh đã phải tự rèn luyện sau khi chụp rất nhiều ảnh với nhiều tốc độ khác nhau. Không có con số nhiệm mầu nào cho tất cả mọi chủ đề. Khả năng nắm bắt và truyền đạt được sự chuyển động chỉ đến với thời gian và thực hành.

CHÂN MÁY

Wolfe là người mạnh mẽ ủng hộ việc sử dụng

chân máy. Quan điểm này của anh không hề thay đổi khi anh chụp sự chuyển động. Anh nói: "Một ống kính 500mm hoặc dài hơn là một ống kính nặng, vậy thì hãy để cho chân máy chịu khối lượng và trọng lượng đó."

Chân máy cho phép người cầm máy ảnh kiểm soát tốt hơn phần nào sắc nét và phần nào không. Sự kiểm soát này rất quan trọng, vì độ rung của một máy ảnh cầm tay, dù với một ống kính telephoto trung bình hoặc wide-angle, cũng có thể đưa đến kết quả một bức ảnh mờ ngoài ý muốn.

Wolfe nói: "Một bức ảnh được xem là thành công khi độ mờ và sự chuyển động được người xem nhận biết đó là do cố ý chứ không phải rủi ro." Một bức ảnh mà thoát nhìn ta chỉ thấy mờ sẽ được đánh giá là một bức ảnh yếu.

RÀ MÁY (PANNING)

Kỹ thuật theo dõi một chủ đề khi đang chụp là chìa khóa để đạt được một bức ảnh chuyển động đẹp. Nếu thực hiện đúng cách, việc rà máy giữ chủ đề tương đối sắc nét trong khi hậu cảnh bị mờ. Wolfe nhận thấy điều này rất cần thiết; kết quả của việc rà máy là sự tương phản giữa chủ đề

sắc nét và hậu cảnh mờ, và điều này càng làm tăng cảm nhận về sự chuyển động.

Anh cũng đã ghi chú điều quan trọng cần lưu ý là hậu cảnh. Wolfe giải thích: “Ví dụ, một hậu cảnh phức tạp như một khu rừng cây với những cành lá sẽ tạo nên những đường thẳng chạy ngang bức ảnh. Nếu máy ảnh được rà ngang khi chụp, những đường thẳng chạy ngang này càng cho ta cảm nhận được rõ ràng hơn về tốc độ. Những bức ảnh thành công tuyệt đối là những bức ảnh mà một phần thật là sắc nét còn phần kia lại bị mờ nhòe. Điều này cho ta nhận rõ sự chuyển động và cảm xúc đối với bức ảnh.”

ÁNH SÁNG

Wolfe viết: “Nhận định rõ ánh sáng là yếu tố quyết định cho sự thành công của một bức ảnh, ngay cả đối với một bức ảnh mà ta muốn làm nổi bật sự chuyển động.” Anh nhấn mạnh đến sự quan trọng của ánh sáng, mặc dù nếu chỉ ngắm vào chủ đề thì rất dễ. “Ánh sáng kém, ảnh hưởng xấu đến một bức ảnh chụp sự chuyển động cũng giống như một bức ảnh tĩnh. Tất cả tùy thuộc vào ánh sáng, tôi thường chụp khi mặt trời xuống thấp gần chân trời và ở phía sau lưng tôi. Trong trường hợp thú hoang dã, chúng ta sẽ có một điểm sáng trong mắt chủ đề, và cũng giảm được sự tương

phản gắt như khi chúng ta chụp giữa trưa.”

Ngay cả trong trường hợp điều kiện ánh sáng không được như ý muốn thì tốc độ màn trập chậm cũng giảm được sự tương phản mạnh trong một bức ảnh.

TIÊN LIỆU

Khi chụp thú hoang dã, đừng để chủ đề chi phối hoàn toàn sự chú ý của chúng ta mà quên cảnh vật bao quanh, rồi sẽ bị thất vọng khi một yếu tố không đẹp, như một chiếc xe, lại xuất hiện trong bức ảnh.

Wolfe giải thích: “Khi tôi chụp thú hoang dã, tôi tính trước con thú sẽ di chuyển về hướng nào, và, thật nhanh, tôi hướng ống kính về điếm đó và chờ. Khi con thú vào đúng khung ngắm, tôi có chủ đề trước mắt với hậu cảnh mà tôi thích.” Như vậy anh đã nhận định rõ ràng khung cảnh bao quanh chủ đề và chắc chắn không có một yếu tố ngoài ý muốn nào lọt vào bức ảnh. Sự tiên liệu này giúp Wolfe tự đặt mình vào vị trí tốt nhất với ánh sáng và hậu cảnh thuận lợi. Anh nhìn nhận rất dễ bị chủ đề chính chi phối hoàn toàn; tuy nhiên khi người chụp ảnh muốn tạo được một bức ảnh xuất sắc thì phải xem xét kỹ và sẵn sàng khai thác ưu điểm của mọi yếu tố bao quanh.

BẮM MÁY LIÊN TỤC (CONTINUOUS FIRING)

Khả năng chụp được nhiều ảnh liên tục của máy ảnh phim và kỹ thuật số (digital) là chìa khóa thành công của Wolfe. Anh chỉnh máy ảnh của anh với tốc độ chụp liên tục nhanh nhất, thay vì chụp từng tấm, để anh có thể chắc chắn chụp được bức ảnh mình muốn.

“Tôi sử dụng chức năng chụp liên tục của máy ảnh và bấm càng nhanh càng tốt vì tôi biết, mặc dù có sáu bức ảnh gần giống nhau, vẫn sẽ luôn luôn có một bức mà móng vuốt của con beo hoặc cánh chim đẹp hoàn toàn. Chúng ta cần tất cả sáu bức ảnh chỉ để có thể yên tâm đã chụp được một bức đẹp nhất.”

Mặc dù việc bấm máy liên tục thường được dùng khi chúng ta muốn bắt đúng một cử động, Wolfe giải thích, điều này vẫn đạt hiệu quả tốt khi chúng ta muốn tạo độ mờ. Để chụp được một bức ảnh đẹp nổi bật, không chỉ đơn giản là việc đóng màn trập với hy vọng chụp được một bức ảnh đẹp, mà còn là việc tiên liệu ngay ở giây phút trước lúc bấm máy.

KỸ THUẬT SỐ (DIGITAL)

Là một nhiếp ảnh gia đã chuyển từ phim qua kỹ thuật số, Wolfe đã nhận ra ngay sự tiện lợi của máy ảnh kỹ thuật số khi chụp sự chuyển động. Anh nói: “Đây là một công cụ tốt để kiểm tra ngay lập tức tốc độ đóng màn trập vừa được dùng.” Tuy nhiên, anh lưu ý người chụp ảnh nên cẩn thận, đừng giả định ngay về độ sắc nét khi nhìn sơ vào màn ảnh nhỏ của máy ảnh. Khi xem lại, anh khuyên chúng ta nên phóng to hình ảnh vừa chụp, để yên tâm chủ đề có độ sắc nét đúng như ý muốn. Anh nói: “Chức năng phóng to trên màn ảnh nhỏ của máy ảnh cho phép thực hiện việc kiểm tra có tính cách quyết định này.”

TƯỞNG TƯỢNG TRƯỚC (PREVISUALIZING)

Rất ít khi Wolfe chụp một bức ảnh mà không tưởng tượng trước. Đã từng là một họa sĩ, việc tưởng tượng trước hình ảnh sắp chụp cho phép anh nhận xét tất cả những yếu tố khác nhau tạo nên một cảnh vật: ánh sáng, sự tương phản, chủ đề, hậu cảnh và sự chuyển động.

Anh nói về những bức tranh phong cảnh của anh: “Tôi thường vẽ những cảnh mà tôi thích.” Tuy nhiên, ngay cả khi không làm việc với giấy bút, anh vẫn sẵn sàng tạo những thay đổi trong cảnh vật để có một bố cục thành công. Dù chính chủ đề không chuyển động, Wolfe cũng dùng sự cử động để tạo một bức ảnh có động lực mạnh hơn. Anh đã biến đổi một bức ảnh tĩnh của một nhóm nhà sư bằng cách yêu cầu họ nhảy lên xuống trước ống kính máy ảnh của anh. Những gương mặt tươi cười của họ và tốc độ đóng màn trập chậm ghi nhận sự cử động tứ chi của họ đã tạo nên một bức ảnh đầy cảm xúc. Anh nói: “Khi họ được yêu cầu cử động thì tự nhiên họ vui cười vì họ không chỉ phải đứng nhìn chăm chăm vào ống kính.”

Máy ảnh là công cụ tuyệt vời để bắt đúng hành động. Khi người chụp ảnh dùng công cụ này để diễn giải sự chuyển động, Wolfe tin tưởng họ sẽ phát huy khả năng sáng tạo và phương cách phát biểu tư tưởng của chính họ. Wolfe nói: “Khi chúng ta sử dụng sự chuyển động thì đó là một cố gắng để làm một điều gì đó khác biệt. Những người lập đi lập lại hoặc bắt chước những gì đã được sáng tạo từ trước sẽ không bao giờ làm giống được những gì họ muốn. Tôi luôn luôn cố gắng tự đẩy mình tới trước.”

“Tôi muốn người xem ảnh của tôi nói họ vừa nhìn thấy một điều gì đó mà họ chưa từng thấy qua bao giờ.”

Chuyện Vui PNC - Đan Thụy

Cứ lâu lâu đi field trip chụp hình với nhóm, Moonie thấy anh Bách châm một điếu thuốc sau đó lại thấy anh ngửa mặt lên trời cười khanh khách thật lâu. Có khi cười nhiều quá văng luôn cả điếu thuốc ra ngoài. Tính tò mò dâng lên, nhin không được, Moonie đành hỏi:

M: Ngộ nhỉ, có gì vui khi hút thuốc không mà sao thấy anh cứ cười hòaai vậy?

Anh B: À, chẳng dấu gì em. Anh mới đọc một bài viết nói rằng mỗi lần hút một điếu thuốc giảm thọ 15 phút. Mà mỗi lần cười thì tăng tuổi thọ lên 15 giây. Vì vậy anh phải cười nhiều lên để kiếm lời lại ấy mà....

Monthly Contest Winners - 2005

*"Vuông Tròn"
by Kim Oanh
(March 2005)*

*Tiền vàng tròn tròn
Chính giữa vuông vuông
Đảo điên xoay chuyển đất trời
Để ai thiên hạ bao người không "yêu"!*

*"Đường Cong"
by Julia Mai
(April 2005)*

*Cong cong con nhện giăng tơ
Trăm phương ngàn hướng mong chờ chi đây
Nhẹ nhàng tơ óng tựa mây
Thế gian lắm kẻ thơ ngây vướng mình*

Trần Vĩnh Ân

Nguyễn Hoàng Tân

BABIES GROW UP

“Con cất tiếng khóc chào đời

Mái nhà ấm áp rạng ngời trời mơ

Ngủ ngoan, ăn giỏi, tuổi thơ

Hai con khôn lớn trông chờ tương lai...”

Gia đình PNC thân ái chúc phúc cho hai cháu trai Nguyễn Hoàng Tân & Trần Vĩnh Ân hay ăn chóng lớn.